

Képek az IONA KÖZÖSSÉG életéből

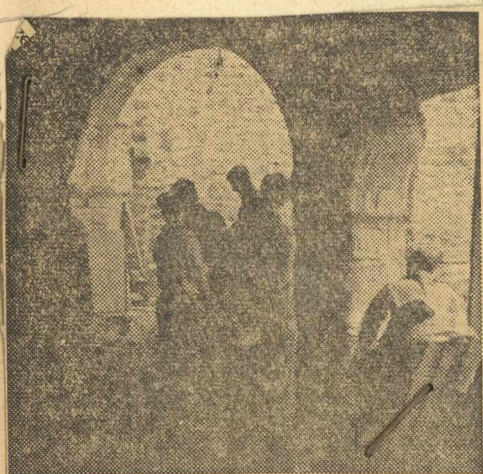

Vor der Abtei Iona

Az ősi kolostor mezején építetett épületei előtt három Iona közösségbeli tag

Balra: A romokból erős ház lesz megint.
A tagok munka közben

Jobbra: Közös imádás az évi Columba emlékalkalmában, melyet minden júniusban tartanak a

Ruinen werden zum festen Haus

Gebet in der Colu

Református szerzetesek Skóciában?

Nem valami tévedés ez a cím? Hát a reformáció egyházai nem tartották helytelennek és nem törölték el a szerzetesi életformát? Hát nem szól külön hitcikkely az Agostai Hitvallásban /XXVII./ a szerzetesi intézmény ellen?

Ez a bizarr cím a maga egészében mégsem tévedés, mert valóban él egy kis református közösség Skócia nyugati partja közelében lévő újjáépített ősi kolostorban, ha nem is terhelik szerzetesi fogadalmakkal lelkiismeretüket... Nevüket sok helyen ismerik a prot. világban: "Iona Community" /Iona Közösség/, és hatásuk erősen érezhető a skót presbiteriánus egyházban. Ugy beszélnek róluk, mint egy eljövendő lelki tavasz első magányos hírnökeiről a még száraz, élettelen, alvó területen. Mozgalmuknak ma már külön sajtója van, rendszeresen megjelenő ujságja és egyéb sajtókiadványai, több otthona és munkaközpontja nagy ipari városokban. Különös feladatának tekinti az I.C. az ipari munkásság és városi ifjúság evangélizálását, és egyik jellegzetessége, hogy nemcsak igehirdetéssel, hanem a középkori vallásos dráma mai formában való felújításával próbálja Isten üzenetét tolmácsolni az Istentől elidegenedett mai embernek.

De hát kik is ennek a furcsa szerzetnek tagjai, mit akarnak és miért figyelünk fel rájuk?

22 esztendővel ezelőtt, 1938-ban alakult meg ez a különös közösség. Megalapítója George MacLeod skót lelkész. MacLeod a következő megfontolásból határozta el magát erre a lépésre: az egyház elvesztette kapcsolatát Skóciában az ipari munkássággal, a kontaktust - úgy látszik - már hiába próbálja felvenni, ezért velük a szó szoros értelmében vett életközelségben, az ő életüket élve, problémáikat ismerve, nagy megértéssel és nagy szeretettel kell elvinni hozzájuk az egyházra bízott evangéliumot, embertmentő jóhírt. A Skócia nyugati partjához közel eső, kis elhagyott, lakatlan szigetet választotta ki munkaterületül. Nem véletlenül! A VI. században ugyanis éppen innen indult ki Skócia és Anglia christianizálása. Columba és 12 misszionáriustársai innen, a szigeten levő kolostorból indultak neki a szigetország evangélizálásának.

MacLeodnak az volt a meggyőződése, hogy Isten a XX. szd.-ban is adhat erőt odaszánt életű ker. embereknek, hogy missziói feladatot hajthassanak végre saját népük között. A közösség munkaterve a következő: felerészben ipari munkások, kézművesek, kereskedők, felerészben teológiai hallgatók a nyári hónapokat, szabadságuk idejét együtt töltik a szigeten kemény testi munkában, a szigeten levő rompátságot építve, és ugyanakkor szigorúan meghatározott életrendű imádkozó és igeolvasó ker. életközösségben. A közösség tagjai természetesen a téli hónapokra szételeznek a gyülekezetekbe és ott végzik szolgálatukat, próbálják a nyáron kapott lelki kincseket értékesíteni. Szóval és lélettől hirdetik Isten ma is érvényes, életet mentő evangéliumát.

Jelenleg a közösségnek 117 tagja van, legnagyobb részük skót, csak 12 külföldi. Minden tagnak megvan a közösség teljes névsora és egymást akkor is, ha nincsenek együtt a szigeten, imádságban tudják hordozni, közös útmutató szerint olvassák a bibliát meghatározott időben. A közösség minden tagja nettó jövedelmének öt százalékát beadja a közös kasszába. Ebben a tényben nem a százalék a döntő, hanem annak a kifejezése, hogy pénzükön is úrnak ismerik el Istent. A munka, amit együtt végeznek, nemcsak azt a célt szolgálja, hogy megismerjék a testi munka nehézségeit, megértsék a fizikai munkás gondolkozásmódját, hanem jelképes munka is: a romokon új életet építenek. Ott, ahol az idő vasfoga évszázadokon át pusztított, emberi építő munka újra teremti valamit. A skót kereszténységben az idő sok mindent rombolt, de ime Isten adhat újulást emberi szolgálaton keresztül! Ma is!

A második világháború idején már-már úgy látszott, hogy a munka megáll, elsőpri a háború vihara. Hála Istennek, nem így történt, és a háború után új erővel indult meg. Az öreg MacLeod helyébe, aki a háború befejezése idején már 69 éves volt, új vezetők léptek, de a gondolat élt tovább és az Istentől kapott új erő hat a skót protestantizmusban ma is. Az olyan lelkészek, akik teológus tanulmányaik befejezése után résztvettek Iona szigetén a közösség munkájában, nagyszerű munkát végeznek. John Sim pl. aki Glasgow egyik elővárosába került, Bridgetonba lelkésznek, olyan helyzetben találta a gyülekezetét, hogy éppen arról beszéltek az egyháztanácsban, be kell zarni a templomot, mert szinte teljesen üres a vasárnapi istentiszteletek időjén is: ma már nagy gyülekezet előtt prédikál, erős ifjúsági és gyermekmunkát végez. Ugyanígy Aberdeen, Edinburgh, Dundee városokból is hasonló híreket olvashatunk.

Az Ionában megforduló laikusok pedig mint gyülekezeti órállók, tevékenykednek otthon, a környékükön lakó ker. testvérekért éreznek és tanusítanak felelősséget. Az ő hatásukra kialakult az a nézet, hogy "az egyházat nem a templomtorony irányában kell keresni, hanem a szomszéd irányában", ahogy MacLeod kifejezte, vagyis egyház ott van, ahol ketten vagy hárman összejönnek a Krisztus nevében. "A keresztyének legyenek házi keresztyének, ~~az~~ ne csak templomos keresztyének" - mondják. A templom az a hely, ahol új erőt meríthetünk ahhoz, hogy aztán otthonunkban és munkahelyünkön is keresztyének legyünk.

Az Iona közösség látszólag kivonja az embereket a világból, amikor minden nyáron a szigetre gyűjti tagjait, a valóságban azonban nem ez történik, sőt éppen az ellenkezője, ezek az emberek visszamennek az ige és imaközösség világából napi életükbe és ott akarnak tanítványokként élni. Az Iona közösség kísérletét úgy kell értékelnünk, mint olyan próbálkozást, amely a szent és profán világra bomló, vagy erre hajlamos életet újra egynek látja, egységben éli, t.i. Isten uralma alatt.

Az Iona közösségről olvasva, az embernek eszébe jut Reményik néhány sora:

"Nézzük, és e látástól elfelejtjük

Eletünket, a tört romkoronát.

Lehet rom és lehet reménytelen,

Virág nő rajta mégis: friss virág." /Romon virág/

— — — — —

XXIII.

Az ókatolikus egyház

A 19.sz-d-ban megszűnt a pápai állam, s elhalványodott a pápáknak az a középkori eredetű és szinte mithikus veretű politikai tekintélye, mellyel évszázadokon keresztül népek és dinasztiák sorsát döntötték el. Ennek ellensúlyozása végett IX. Pius a dogmaalkotás területén vívott ki magának addig soha el nem képzelhető hatalmat. A vatikáni teológia az ő utasítására dolgozta ki az alábbi két elvet:

a. Az egyháznak csak egy püspöke van, a római pápa, a többi püspök csak a pápa helyettese, s így nem több, mint a pápai akarat végrehajtója.

b. A pápa felette áll mind a Szentírásnak, mind a hagyománynak, s ezek igazolása nélkül maga alkothat dogmát, mert "ex sese", azaz önmagából merít.

IX. Pius - bizonyára XIV. Lajos hirhadt mondására gondolva - kimondta:
Tradizione son io. /A hagyomány én vagyok./

Ezen az alapon jelent meg 1854-ben a Mária szeplőtlen fogantatását kihirdető pápai bulla, s 1870-ben a "Pastor aeternus" kezdetű, mely szerint a pápa - amikor a ker. hit és élet dolgaiban "ex cathedra" nyilatkozik - infallibilis, azaz csálhatatlan.

/Zárójelben megjegyezzük, hogy XII. Pius ugyanezen a teológiai alapon